

TBN-er in de Kalverstraat

Jan Lenferink

‘Doede gij eigenlijk nog weleens wat op tillevisie, Jan?’

Ik loop in de Kalverstraat, ter hoogte van mijn favoriete boekhandel De Slegte. Een reus van een kerel, verspert me de weg. Naast hem maakt een mager zenuwachtig vrouwtje kleine sprongetjes.

Laatst op Koninginnedag nog prikte een vrouw uit Lemelerveld een stevige wijsvinger in mijn borst en verklaarde: ‘Ie bint Jan Lenferink!’ Ze keek daarbij zeer triomfantelijk. Wat zeg je dan? ‘Bedankt voor de tip, mevrouw.’

De Limburgse reus wachtte nog steeds op antwoord. Zijn vrouw zei, meer tegen hem dan tegen mij, dat ze heel nodig moest. Opgelucht wees ik naar de Bijenkorf, maar daar nam de man geen genoegen mee.

Het is al een tijd geleden dat ik wekelijks op de televisie kwam, en ik zou mezelf ook niet bepaald meer een Bekende Nederlander (BN) noemen, eerder een TBN-er, een Tamelijk Bekende Nederlander. Maar dat is ook een dubbelzinnige eer.

Eergisteren werd ik op een terras plotseling omringd door een groepje opgewonden jongedames die dachten dat ik Hennie Vrienten was. Ik heb met veel (en vals) plezier zijn handtekening op een paar verzamel-cd's van Doe Maar gezet.

Hij reisde naar Amerika om daar achter en voor het scherm kennis te vergaren. Dit kwam hem zeer van pas toen hij op eigen houtje in een Amsterdamse discotheek, bij wijze van zondagmiddagvermaak, wekelijks een eigenzinnige talkshow presenteerde: RUR was geboren. Eerlijk is eerlijk: de ontspannen sfeer op het podium en in de zaal leed niet onder het feit dat er alcohol geschonken werd. Na negen maanden vroeg zowel de directeur van de VARA als die van Veronica belet. Het werd de laatste, want die wilde zowel de man als het programma. En de rest is geschiedenis.

janlenferink@speakersacademy.eu

Ik ben verslaafd aan De Slegte. Koop daar al jaren boeken voor een fractie van de oorspronkelijke prijs.

‘Nou ga je nog wat doen?’

Reken maar. En in drie snelle zinnen vertelde ik het echtpaar over mijn plan het beste, spannendste boekenprogramma van deze eeuw te maken.

Een spannend boekenprogramma – is dat geen contradictio in terminis? Voor mij niet, en dat ga ik binnenkort bewijzen ook!

U denkt nu natuurlijk dat dat het einde van onze conversatie was. Dat die vent zijn schouders op zou halen met een blik van: nou en? Ik in ieder geval wel. De man leek me geen leestype (alsof die bestaat: Je moet een boek nooit op de kaft beoordelen). Hij leek me meer een Zwarte Cross- en Oerend Hard-Festival-ganger.

Dat wastie ook, maar niet alleen. Sinds zijn jeugd verzamelt hij alles wat Churchill heeft geschreven. Plus alle boeken die over de grote staatsman zijn verschenen, en dat zij er nog al wat. Bij de Slegte alleen al een plank vol. Aldus had iedereen toch nog een leuke middag. Ook zijn vrouw, want ergens achter die duizenden boeken bevond zich ook nog een gratis toilet.

Over het fascinerende culturele fenomeen van de band tussen lezen en de stoelgang een volgende keer meer.